

BENDE TAMÁS

Hattyú

Frissen kaszált gyomok fűszeres
illatát hozza a lehűlés.

A nyárutó színei megfestik
a szemközti dombok tetejét:
tompaszürke és hűvösarany.
Az erdősáv lombjai felizzanak.

Atomvillanás-alkonyat.

Lépteink surrogó zaja el-elhallgat,
ha az erdőszélen felbőg
egy összecsapásra kész szarvasbika.

A tört kavicsos úton állok,
forgok, akár egy dervis,
keresem-kutatom a Hattyút az égen.

Először a csillagkép legfényesebb pontját,
a Denebet veszem észre,
aztán a szárnyakat, végül a hosszú nyakat.

Szinte hallani Küknosz kiáltását:
*Ó, Phaetón, mivégre kellett neked a Napisten szekere?
Vajon hol értél földet, barátom?
Nem vagy már, és többé nem is leszel!*

Ugyanarra gondolunk:
délelőtt farkasokat látott erre egy vadász.
Hány borjút ragadnak el pirkadatig?
Mielőtt felkel a nap, hány fogsor csattan,
hány csont törik?

Felszegi fejét és beleszagol a levegőbe
a fák között rejtőző félelem.

Megfordulunk az érdes, kavicsos úton.
A sötétben mozognak, bögnek a szarvasok.

Mire visszaérünk, befejezem az ókori mesét.
Ma egy árnyalattal boldogabb vagyok.